

BLAŽOVICKÝ POUČNÍK

Ročník IV. * Číslo 1

ČASOPIS FARNOSTI BLAŽOVICE

Únor 2005

Ohlédnutí za životem farnosti a zpráva o finančním hospodaření v roce 2004

Při bohoslužbě na závěr občanského roku se tradičně ohlížíme za životem farnosti v uplynulém roce. V některých farnostech toto ohlédnutí dělají nikoliv v ohláškách při mši sv., ale formou článku ve farním zpravodaji. I my díky zpravodaji máme možnost si jednotlivé události znovu připomenout a zároveň je uchovat pro další generace.

V roce 2004 bylo v našem kostele pokřtěno 6 dětí. Sňatky byly v našem kostele 3 (ve Tvarožné loni 2, letos 10). Naposledy jsme se v našem kostele rozloučili se 6 farníky. Byli to: Vladimír Diváček, Vladimír Putna, Miloslava Ondráčková, Karel Paulík, František Sítár a Růžena Benešová. Prosíme, ať jim dá Pán věčné odpočinutí a věčné světlo ať jim svítí.

Svatost nemocných při soukromých návštěvách byla udělena 15-ti farníkům. Návštěvy nemocných se zaběhly, probíhají pravidelně každý měsíc. Kromě měsíční návštěvy kněze přináší akolyté některým z nich sv. přijímání každou neděli. Je možné o tuto službu i o návštěvu kněze kdykoli požádat. Společně udílení svátosti nemocných v kostele plánujeme uskutečnit v tomto roce.

Co se týká vyučování náboženství, ve školním roce 2003/2004 navštěvovalo náboženství na ZŠ v Blažovicích 39 žáků. V současné době vedeme diskuse o možnosti vyučovat i žáky z vyšších tříd v přístavbě v Blažovicích. Nevíme, zda se to podaří uskutečnit už v tomto školním roce. Pokud ne, budeme s touto variantou počítat do nového školního roku. Na vyučování náboženství se v současné době podílí P. Jan Nekuda a paní katechetka Alexandra Kubalcová.

První svaté přijímání bylo v červnu o slavnosti Soslání Ducha svatého. Přistoupilo k němu 11 dětí. Příprava na biřmování probíhá v současné době ve Tvarožné. Připravuje se 49 mladých a 15 dospělých. Předpokládáme, že biřmování ve Tvarožné bude v květnu 2005.

Z různých akcí, které v tomto roce proběhly, můžeme zmínit společné poutě – účast na pouti středoevropských národů do Mariazzell, pěší pouť na Vranov a do Křtin, pěší pouť po stopách Šebestiána Kubínka do Mariazzell. Část farníků strávila pěkné chvíle na společné dovolené v Alpách, tentokrát na novém místě – v Prabichlu poblíž města Eisenerz ve Štýrsku. Podnikli jsme některé výlety – výlet s dětmi z náboženství do

Křtin, dvoudenní ministrantský výlet s noclehem ve Zbraslavi u Brna. V přístavbě se během roku kromě společenství františkánů a družinky scházelo také společenství mládeže. Společenství navázalo na skončenou přípravu na biřmování. Náplní setkání byla modlitba, zamyšlení nad Písmem sv., zpěv kytarových písní, společenské hry a dovádění. Děkujeme za všechny tyto drobné akce, poutě, pobožnosti, nápady, které jsou milým obohacením života farnosti. Právě tento nový rok máme prožít se zřetelem na farnost, za farnost se modlit a v tvořivé spolupráci s Duchem svatým hledat nápady, které by přinesly pro život farnosti povzbuzení. Přemýšlíme o pastorační radě, která je zřízena v některých farnostech a která se pod vedením kněze zabývá vším, co se týká pastorační činnosti ve farnosti.

Co se týká oprav a prací, ty probíhaly především na farní zahradě. Byl zde vytvořen plácek, hřiště pro děti. Je možné sem během dne přijít a zahrát si různé hry. O odemknání a zamknání hřiště se starají Čtvrtečkovi, u nich je možné si vypůjčit síť na volejbal nebo přehazovanou.

Do budoucna plánujeme dokončení úprav na farní zahradě, provedení úprav na varhanách (namontování třetího měchu, snížení hracího tlaku 1. manuálu a přeladění nástroje), předláždění chodníku před kostelem, zdvojení oken v presbytáři, zlepšení přístupu k oblečení pro ministranty v sakristii. Finanční prostředky, které shromažďujeme při mimořádných sbírkách během roku, se vztahují k plánovanému vybudování fary. V současné době jsou zpracovány 2 studie, 2 varianty řešení. Po novém roce se o nich bude jednat na farní radě, jedná se o náročnou a dlouhodobou záležitost.

Chtěl bych poděkovat vám všem, kteří jste jakýmkoliv způsobem ve farnosti pomáhali: kostelníkům, ministrantům, varhaníkům, schůle a sboru, spolupracovníkům ve farnosti, kteří podávají sv. přijímání a přináší je nemocným, všem, kteří vyučují náboženství, vedou různé skupinky a společenství, vedou farní účty, kroniku, členům ekonomické farní rady. Dále všem, kteří uklízejí v kostele, kolem kostela, v přístavbě, na faře, kteří kostel zdobí. Za pomoc při různých brigádách a opravách. A zvláště za všechny modlitby a oběti, kterými život farnosti provázíte. Všem veliké Pán Bůh zaplať.

P. JAN NEKUDA

Finanční hospodaření farnosti za rok 2004

Počátkem loňského roku měla farnost k dispozici **600 563,04 Kč**, z toho 250 000,- Kč bylo vypůjčených.

Na sbírkách při bohoslužbách bylo v loňském roce **vybráno celkem 435 581,- Kč a dalších 57 730,- Kč bylo darováno mimo sbírky**. Na tyto dary jsou vystavovány individuální příjmové doklady, na základě kterých je možno snížit základ daně z příjmu fyzických osob i právnických osob za podmínek uvedených v § 15 odst. 5 (u fyzických osob) a v § 20 odst. 8 (u právnických osob) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění. (U fyzických osob musí úhrnná hodnota darů ve zdaňovacím období přesáhnout 2% ze základu daně nebo alespoň 1 000,- Kč. V úhrnu lze odečíst nejvýše 10% ze základu daně. U právnických osob musí být hodnota každého daru alespoň 2 000,- Kč a v úhrnu lze odečíst nejvýše 5% ze základu daně.)

Na základě nájemních smluv bylo inkasováno od společností T-Mobile a Eurotel celkem 80 000,- Kč za nájem a dalších 40 844,50 Kč za služby spojené s pronájmem (zejména podíl na úhradě elektrické energie, jejíž spotřeba je v této souvislosti vyšší), ostatní nájemné je ve výši 4 800,- Kč. Úroky ze vkladu na běžném účtu farnosti v minulém roce představovaly 5 246,21 Kč. **Celkové příjmy farnosti za minulý rok činily 624 201,71 Kč.**

V oblasti výdajů nás režijní náklady a drobné opravy v loňském roce stály 105 472,50 Kč. Z toho největšími položkami jsou úhrada za plyn (64 112,50 Kč), elektřinu (31 145,- Kč). Dále byly pořízeny klekačky pro ministranty (2 191,- Kč), květinová výzdoba (4 105,50 Kč). Zbývající částka necelých 4 tisíc korun obsahuje bankovní poplatky, vyplacené úroky z půjček, daň z nemovitostí, vodné a další. V rámci sbírek vyhlášených biskupstvím jsme v minulém roce odeslali 94 457,- Kč. Na bohoslužebné výdaje (svíčky, hostie) připadlo 2 050,- Kč a na splátky půjček 45 000,- Kč. Na vybudování farního hřiště bylo v loňském roce vynaloženo z farních prostředků 44 082,- Kč, přestože hodnota díla je daleko vyšší. **Celkové výdaje farnosti dosáhly 291 061,50 Kč.**

Zůstatek finančních prostředků ke konci roku je 933 703,25 Kč, z toho úvěr činí 205 000,- Kč, vlastní prostředky tedy 728 703,25 Kč.

MARTA ŘIČANKOVÁ

Budoucnost náboženské výchovy našich dětí

Milí rodiče, chtěla bych Vám nabídnout k zamyšlení několik podnětů k budoucnosti náboženské výchovy vašich dětí.

V naší farnosti je náboženská výchova zajišťována v současné době pro děti navštěvující 1.–5. ročník, v Základní škole Blažovice formou nepovinného předmětu. Pro starší děti, které většinou dojíždí do základní školy ve Šlapanicích, organizuje výuku náboženství farnost Šlapanice. Tento stav by bylo možné do budoucna změnit a děti na druhém stupni základní školy vyučovat v místě bydliště, v naší, blažovické farnosti. Pro tuto změnu hovoří několik důvodů:

1. Všichni, kdo máte, či jste měli děti v tomto věku, jistě víte, že výuka ve Šlapanicích je většinou organizována na 7 hodinu ráno. To je pro vyučování jakéhokoli předmětu velmi nevhodná doba, kdy dojíždějící děti, což je náš případ, musí velmi brzy stát, často se nestihnou kolem šesté hodiny ráno ani nasnídat a při výuce jsou nepozorné, nesoustředěné a ospalé, navíc v nich teprve pozvolna klesá stresová hladina způsobená časným vstáváním. Současně prožívají strach a úzkost z toho, stihnou-li včas se dopravit a připravit na další vyučování.

Výuka nepovinných předmětů by měla probíhat odpoledne, co nejdříve po vyučování.

2. Letošní rok vyhlásil Otec biskup Vojtěch v brněnské diecézi rokem farnosti. Kdy jindy, než-li letos, je tedy vhodná přiležitost k tomu, aby se farní obec postarala o svou budoucnost a naději, kterou představují právě její nejmladší členové? Vyučování náboženství mimo domovskou farnost je sice lepší než žádné, avšak má za následek, že děti ve starším školním věku tedy 11–15 let se své farnosti vzdalují. Přestávají totiž cítit souznělost s ní jako se společenstvím, které se snaží, (byť mnohdy svérázně a ne vždy důsledně) o praktický život z víry.

3. V náboženské výchově se nám jedná mimo jiné o toto: Dítě také od dětství vrůstá do farnosti. Získává obraz kněze, farního společenství. To, co jsme získali v dětství, jako bezbranní a slabí, si potom promítáme do svého života. Po 14. roce věku by měla proběhnout u mladého člověka důkladná příprava na svátost „křesťanské dospělosti“ – biřmování, při kterém křesťan přijímá svůj úkol a angažmá v církvi. Nejbližší církevní obec je farnost, která má zůstat i základním a výsadním místem katecheze. Je to i přesvědčení našeho Sv. Otce Jana Pavla II., viz jeho dokument Katecheze v církvi, čl. 67. Nebylo - by lépe, prodělávat náboženskou výuku i přípravu na biřmování bez přetržení kontinuity ve své domovské farnosti?

4. Osobní víra každého z nás, je ve své podstatě vztahem k Bohu, který člověka přesahuje, naplňuje a dává jeho životu smysl. Pokud se ptáme, proč je v dospívání tolik odklonů od víry, musíme si nejprve odpovědět na otázku – jakým způsobem a postupem byl dětem zprostředkováván obsah náboženské víry? Byl jim prezentován jen jako určitý

souhrn náboženských znalostí a úkonů nebo bylo zdůrazňováno vytváření živého vztahu k Bohu? Mohly se opírat o názorný příklad svých rodičů a komotřů? Výuku náboženství pak netvoří jen teorie, předávání informací, ale hlavně sdílení osobních zkušeností se životem z víry a na základě prožitků, pomalé navazování vztahu k Bohu, jako ke středu života. To je možné v prostředí, kde panuje důvěra mezi členy společenství, kde se dlouhodobě znají a věří si, že sdílené informace nebudou zneužity.

5. Katecheze i výuka náboženství není jen výsadou kněze či katechetů. Nejsou „poučovateli“ dětí, ale nechávají se i dětmi „poučovat,“ právě tím jaké zkušenosti, problémy, pochybnosti a nápady jim děti a mladí lidé svěťují při společné cestě dobrodružného hledání Boha ve svém životě a odpovídání na Jeho volání. A věřte, že mnohdy tyto otázky a rozhovory jsou velmi otevřené, těžké a pro osobu katechety přínosné. Nutí jej totiž, aby neustrnul ve svých formulacích životních pravd, aby nezabředl do stereotypů, aby především ve svém postoji víry dále vyžrával a stále znovu přemýšlel, jak zjevenou Nejvyšší Pravdu dětem co nejpoutavěji a nejlépe přiblížit.

Milí rodiče, Kateudou křesťanské výchovy CMTF náš národ vyrostl z křesťanské kultury. Dítě má právo, na křesťanské vysvětlení hluboce lidských skutečností, jako je utrpení a smrt, smysl života atd. aby postupně zaujímal správný postoj vůči těmto skutečnostem.

Cílem náboženské výchovy je utváření zralé religiozity ve zralé osobnosti a proto přes Váš nezastupitelný příklad a osobní svědectví rodiny, bych si proto přála, aby náboženská výuka všech našich, blažovických dětí, mladšího i staršího školního věku, jakožto podpora rozvoje víry i jejich osobností probíhala v domovském prostředí, blažovické farnosti. Doufám, že u vás, jako u prvních hlasatelů radostné zvěsti svým dětem najdu podporu a pochopení.

Projekt vyučování starších školních dětí ve farnosti půjde patrně v plném rozsahu zorganizovat od školního roku 2005–2006, pokud se koncem tohoto školního roku přihlásí dostatečný počet dětí.

Na závěr připojuji malé poděkování všem dětem navštěvujícím hodiny náboženství z 1., 2., 4. a 5. třídy. Na pomoc zemím Jihovýchodní Asie postiženým živelnou katastrofou, děti mezi sebou vybraly asi 400 Kč, které jsme společně využili na odeslání 15 dárcovských SMS. Všem rodičům, kteří nás podpořili, upřímně Pán Bůh zaplat!

Alexandra Kubalcová – katecheta,
ve spolupráci s katedrou Křesťanské výchovy CMTF UP Olomouc

POZOR, POZOR!

Možnost donášení eucharistie i krátkodobě nemocným až do domu. Stačí nahlásit v zákristii nebo některému akolytovi. V roce 2004 jsme přinášeli, víceméně pravidelně, v neděli šesti farníkům čerstvě proměněný chléb jako pokračování eucharistické oběti v kostele.

Svátostné přijímání při mši je plnějším účastí na slavení eucharistie. Tato skutečnost je ještě jasněji vyjádřena, když věřící po kněžském přijímání přijímají tělo Páně z těžké oběti. Také je třeba ochotně poskytnout svátostnou posilu těm, kdo se pro překážky nemohou zúčastnit společného slavení eucharistie, i když nejsou těžce nemocní a ani jim nehrozí nebezpečí smrti.

Věřící mají být svědomitě poučováni, že i když přijímají mimo mši, spojují se důvěrně s onou obětí, v níž dále trvá oběť kříže, a že mají účast na oné svaté hostině, při níž „Boží lid přijímáním těla a krve Páně má podíl na dobrech velikonoční oběti, a tak zvěstuje smrt Páně, dokud on nepřijde“.

Podává-li se svaté přijímání na jiných místech než v kostele, připraví se vhodný stůl; opatří se také svíce. Ti, kdo jsou pokročilého věku nebo trpí nějakou nemocí, a osoby, které o ně pečují, mohou přijmout tuto svátost, i když během předcházející hodiny něco snědli. ŘEZÁČ KAREL

Co jsou nebo kdo jsou františkáni?

O vzniku současného sekulárního (světského) řádu v Blažovicích byl už článek v prvním čísle Blažovského poutníka roku 2002. O dřívějším třetím řádu v Blažovicích (Tvarožné) nemáme záznamy, pouze protokolované výpovědi o existenci františkánů v meziválečném období od tří věrohodných svědků.

V dnešní době jsou „čtyři řády františkánů“. K 1. řádu mužskému se počítají kapucíni (OFM Cap.), minorité (OFM Conv.) a františkáni (OFM). Tyto tři řády považují za svého zakladatele sv. Františka. Sv. Klára z Assisi založila 2. řád Chudých paní, dnes nazývaných Klarisky (OSC), žijících podle různých řeholí. A konečně 3. řád založený sv. Františkem pro ženy i muže laiky žijící ve světě. Dnes v tomto řádě žije nespočítatelné množství sestřiček různých kongregací zasvěceného života (=TOR; např. Školské sestry aj.). Do 3. řádu patří i samostatný sekulární řád (SFR) žijící ve vlastních domech. Používá svou řeholi, konstituce a hlavně stanovy, sladěné se

zákony jednotlivých národů. SFR je česká zkratka pro Sekulární františkánský řád, latinsky je to OFS-Ordo franciscanus seacularis, dřívější název TOF – Tertius ordo franciscanus (Třetí řád františkánský).

Možná by vás také zajímalo jaké máme povinnosti; podle slov provinciála Vianneye OFM – žádně! Jen spoluúčast na dobrech všech františkánů. A navíc, když půjdeme do nebe, a ještě nebudeme moci dosáhnout, tak nám sv. František z nebe spustí ten provaz se suky, co má kolem pasu. Avšak vážně: *Řehole a život sekulárních františkánů je zachovávat evangelium našeho Pána Ježíše Krista podle příkladu sv. Františka z Assisi. SFR je otevřen věřícím ze všech stavů. Mohou k nim patřit: laici(muži a ženy); světí duchovní nebo vysvěcení duchovní (diákonové, kněží, biskupové).* Pokud máte zájem, můžete k nám patřit i vy, jak nás k tomu vyzval PAPEŽ PAVEL IV.: *Na věčnou paměť: Serafický patriarcha svatý František Assiský za svého života i po své slavné smrti nejen že mnohé přitahoval, aby sloužili Bohu v řeholní rodině, kterou založil, ale získal i četné laiky, aby zachovávali jeho pravidla, pokud je to ve světě možné.*

BRATR ANTONÍN, KAREL ŘEZÁČ

Na kole do Mariazell

Po loňském týdenním putování na sv. Hostýn po Čechách, jsem letos zahájil poutí do Mariazell. O této květnové pouti už bylo napsáno, tak jen v krátkosti nabídnu vlastní zážitky.

Na rozdíl od skupinové cyklopouti pořádané ústředím Orla jsem vyjížděl sólo až ve čtvrté po obědě. Loučím se s rodinou a z Blažovic mířím přes Židlochovice k tradičnímu přechodu Hevlín-Laa. Cestou se zastavuji u známých v Novosedlích. Je to i s druhým obědem, ale brzy pokračuji dál. Za hranicemi pokračuji přes Hollabrunn na Krems. Zdržuji se jen ve vesnicích, kde zjišťuji, jestli zde není máše svatá. Je totiž svátek Nanebevstoupení Páně. Vždy jsem ale na místě moc brzy, nebo naopak pozdě.

Náročný stoupání mi vynahradí nádherný pohled na město, klášter jakoby zaražený do pohoří a dlouhý sjezd mezi vinicemi do údolí. Nádherné počasí a teplý večer mě nenutí hledat nocleh. Nakonec nevím, jestli bych měl se svojí „perfektní němčinou“ a pár naučenými frázemi úspěch. Přes dvě hodiny se toulám uličkami města a po cyklostezkách kolem Dunaje. Nakonec jsem rozbil svůj stan na odpočívadle nad městem, pod nádherně nasvíceným klášterem na druhé straně údolí. Vzpomínám na rodinu. Obloha plná hvězd, teplý večer, podemnou usínající město, noc jak stvořená strávit ji pod širákem.

Probouzím se v šest hodin. Je chladno, tak si na cyklistický úbor navlékám ještě tepláky a triko s dlouhým rukávem. Posnídám zásoby z domova a pokračuji směrem na St. Pölten. Cesta pěkně ubíhá, ale před sebou vidím pohoří, kterému se asi nevyhnu. Po pár kilometrech začíná stoupání. Kostelík, který vidím nad sebou se mi zdá neuvěřitelně vysoko, ale když dosáhnou vrcholu v měs-

tečku Annaberg, je vlastně podemnou. Sjíždím do údolí a znovu stoupám na Josefsburg. Mám už toho opravdu plné zuby, oproti loňsku nespolehám na tatranky i když je mám taky, ale zkouším modlitbu. Je zajímavé, jak po takovém desátku kopce ubude. Nesmí se ale zapomenout šlapat. Na vrcholu jsem téměř na úrovni hory, kde leží ještě snh.

Z Josefsburgu cesta už relativně směřuje až do Mariazell. Tam přijíždím asi v jednu hodinu odpoledne. Zdravím se se skupinou z Valašských Klobouk a jdeme na slavnostní vojenskou mši do katedrály. Jsou zde vojáci z Polska, Německa, Slovenska, Maďarska a mezi dalšími i od nás. Parády na koních, nažehlené dobové uniformy, řízné povely, je na co se dívat. Začíná se ale měnit počasí. Ujíždím už v dešti do tábora a stačím dobře promoknout, jistě ne po prvé a naposled. V táboře nacházím orelskou výpravu. Zdravím se s účastníky i s vedením a zbytek pobytu v Mariazell strávím s nimi.

Nádherné zážitky navzdory špatnému počasí byly už popsány jinými účastníky středoevropských katolických dnů. Já se snažím najít někoho z výpravy z Blažovic. Jsem s panem farářem domluven, že se s nimi svezu domů autobusem. Už pomalu rezignuji, že se mi to podaří a mám už domluvený odjezd z orelskou výpravou. Vtom slyším ve sluchátkách na tlumočení řeči jak Ježíš ústy kněze říká „Kdo hledáš, přijď ke mně“. Z jaké pohnutky se vracím zpět k oltáři nebudu popisovat, ale jdu tam a on tam otec Nekuda, náš pan farář opravdu čeká. Přivítáme se a domluvíme se na odjezdu. Dostávám číslo autobusu s tím, že za hodinku odjíždíme.

Než se ale dostanu s kolem k autobusu (mezi davy lidí se nedá jet), uplynou aspoň tři hodiny. Naštěstí nejsem poslední, takže nečekají jen na mě. Kdyby bylo hezky, neváhám a jedu na kole zpět. Sjet si Anneberg bych si opravdu vychutnal, ovšem provlhlý a při teplotě 3°C, dále na vlhké vozovce (špatně se brzdí) a za silného provozu by to byl hazard. Jsem tedy rád, že se můžu přivítat s ostatními poutníky z naší farnosti a cestu absolvovat s nimi. Nakonec i tady v autobuse uběhne za desátek růžence pořádný kus cesty. -FK-

Setkání

Na setkání se svou bývalou spolužačkou Věrou po deseti letech jsem se nesmírně těšila. „Zemřela mi matka“ řekla úvodem. Neříkám to proto, abych si vynutila projevy soustrastí. Vyslechni prosím můj příběh, přiznávám, že to je hlavní důvod našeho setkání.

Moje maminka žila po smrti našeho otce v rodinném domě u mého bratra, protože v mém malém bytě nebylo dost místa. Navíc jsem měla těžce nemocného manžela. Byla už více než tři roky upoutána na lůžko a tak jsem za ní jezdila na návštěvu jak nejčastěji jsem mohla. Tyto moje návštěvy nebyly příbuznými vítány, byly pouze trpěny.

Rodiče nás od narození vedli k Bohu a svým životem nám dávali ten nejlepší příklad, ale můj bratr, když vystudoval filosofii odpadl od víry a přiznal se do silně protiná-

boženské rodiny. Přesto jsem při svých návštěvách, když jsme v pokoji zůstaly samy, mamince četla nedělní evangelium z písma sv. a občas některé články z Katolického týdeníku i jinou duchovní četbu. Byla mi za to vždy vděčná. Písmo svaté, noviny i knihy jsem musila vozit s sebou. Nemohla jsem je tam nechat, ba ani růženec ne aby zbytečně nedocházelo ke střetu.

Když jsem se zase jednou s maminkou loučila, ode dveří jsem přehlédla pokoj. Viděla jsem krásný nábytek, bílé naškrobené záclony, bílé povlaky na posteli, nažehlená noční košile, dostatek ovoce i jídla na stolku u postele. O maminku bylo opravdu dobře postaráno, to se nedá popřít. Mohla jsem být spokojená.

Ale jako zasažena bleskem jsem všechno viděla z jiného pohledu. Její utrpení, která už trvá léta. Život sestávající z jednotvárných dní s trochou jídla, trochou spánku a hodně bolesti. Naděje na zlepšení žádná, spíš naopak. Jak to vůbec může vydržet?

Potřebuje posilu a to duchovní. Potřebuje nebeský chléb, aby v síle tohoto Pokrmu došla do cíle. Tato myšlenka doslova zaplavila moje nitro a cosi mě nutilo, abych hned teď se ji snažila uvést ve skutek. Neměla jsem odvahu promluvit si s bratrem a požádat ho, jestli bych nemohla zařídít návštěvu kněze. Plná úzkosti jsem se vydala na cestu k nádraží, která vedla kolem domu, kde byla provádána moje starší sestra, žijící v neustálé práci a shonu. Říkala, že nemá čas chodit do kostela, ale až bude v důchodu, tak si to vynahradí. Zeptala jsem se, kde bere jistotu, že se důchodu ve zdraví dožije, nebo vůbec dožije. Není dobré, ba je přímo nebezpečné duchovní život odkládat napotom. Sestra mě nazvala náboženským fanatikem. Dodnes jsem nepochopila, jaký měla důvod, ale myslím, že je to laciný argument všech, kterým se nechce plnit základní povinnosti k Bohu. Od toho dne byly naše vztahy chladné.

U jejího domu jsem se zastavila a řekla jsem si „Co jí řeknu, co si zase o mě pomyslím“. Řekne, že dělám zbytečný poplach. Vždyť maminčin stav se nezhoršil. Jaký důvod uvedu, že je potřeba volat kněze? Vrátila jsem se na zpět k domu mého bratra a pak jsem ještě několikrát přešla kolem obou domů a neudělala nic. Když se začalo stmívat, došla jsem na nádraží a odjela domů. Úzkost mě neopouštěla.

Doma jsem si klekla před kříž a prosila jsem, Pane odpusť mi, slibuji, že zítra tam pojedou zase, zítra všechno napravím. Ráno po šesté hodině mě bratr přišel říct, že maminka v noci náhle zemřela. Už nikdy nic nenapravím.

Věra se odmlčela. V dané situaci bych se jistě chovala úplně stejně, ne-li hůř. Říkám „Copak tě nezaráží to moje totální selhání, způsobené mým sobectvím? CO JÁ JI ŘEKNU, JAK JÁ BUDU VYPADAT“.

Na maminku jsem v té chvíli vůbec nemyslela, jenom na sebe. Uvědomila jsem si, že si celá léta konala pobožnost prvních pátků v měsíci. Ježíš chtěl splnit zaslíbení svého Nejsvětějšího Srdce a chtěl mě použít jako nástroj, aby byla maminka na cestu do věčnosti posílena svátostmi. Zabránilo tomu

moje sobectví. Měla jsem se obrátit k němu. Jeho prosit o pomoc. Teď věřím, že s pomocí Boží bych dokázala najít odvahu a najít řešení pomoci. Teprve teď při mši svaté nerecituji bezmyšlenkovitě slova vyznání, ... nekonám co mám konat... Objevila jsem jejich hluboký smysl i pro jiné situace, které v životě prožíváme.

Toto svoje selhání budu celý život pocítovat jako zranění. Každá vzpomínka mi působí bolest. Díky, že jsi mě vyslechl.

Co se týká tvé maminky, jsem přesvědčena, že Pán Ježíš splnil své zaslíbení nějak jinak i bez tvé pomoci. A i když jsi zdravotní sestra, přesto ti chci v této chvíli doporučit lékaře. Jedině Duch svatý Utěšitel může vyhojit sebetěžší zranění. Jedině On, ale to přece víš.

Tak tedy obraťme se k němu a prosme.

SESTRA MONIKA

Bratrstvo živého růžence ve farním společenství

Neexistuje pokud vím žádný písemný záznam nebo pravidlo pro Bratrstvo živého růžence. Praktikujeme tedy podle ústního podání. Znamená to, že bratr nebo sestra si každou první neděli v měsíci vymění desátek (obrázek s tajemstvím posvátného růžence) a denně se po celý měsíc tento desátek modlí. Další měsíce následují výměny desátků tak, jak jdou za sebou tajemství v posvátném růženci radostném, bolestném a slavném. Každých pět modlitebníků tvoří růží.

Jedenkrát v roce je v našem kostele sloužena mše sv. za živé i zemřelé členy Bratrstva, příležitostně i jinde. Nynější počet členů je čtyřicet a stále nás ubývá, přestože závazek je zcela nenáročný. Modlitba jednoho desátku trvá přibližně pět minut a jistě získává mnoho milostí. Odpustky získává pouze modlitba pěti desátků. Podrobné vysvětlení najdeme v Enchiridionu odpustků. Službu výměny desátků jsem převzala v r. 1990 s počtem sedumdesátipěti členů. Při této příležitosti se nemohu nezmínit o paní Julii Kuklínkové. Nevím kolik let ona vyměňovala desátky a jestli byl někdo před ní. Zachoval se seznam jmen z roku 1980. S velkou úctou a láskou vzpomínám na skromnou, ale duchovně bohatou paní, která ze svého bohatství moc nerozdávala, protože ne vždy byla dobře přijata. Bylo u ní možno pozorovat prvky askeze. Sebezápor v jídle a pití v posvátných dnech a mlčení. Její péče o hrob Václava Kosmáka v Brně na Ústředním hřbitově a zdobení křížů v polích už upadlo v zapomnění u lidí, ne však u Boha. Takto mi nepatrně dovolila nahlédnout do svého duchovního života doprovázeného dobrými skutky.

Dověděla jsem se, že mám převzít její službu, výměnu desátků, dá se říci několik hodin před jejím náhlým úmrtím. Večer po pohřbu jsem přišla k čerstvě zasypanému hrobu a uvažovala o tom, proč já, když ve farním společenství je několik zasloužilých starších lidí, kteří by tuto službu jistě rádi

konali. Z přemýšlení mě vyrušila otázka syna paní Kuklínkové: „Kdy si k nám přijdeš pro desátky?“ maminka si to přála. V tomto okamžiku, který se nedá zapomenout jsem měla jistotu, že si to opravdu přála, že si to přeje. Je to její odkaz, který přijímám.

Sestra Monika

Trocha historie o Bratrstvu sv. růžence v Blažovicích

Chtěl bych svým příspěvkem aspoň trošku rozšířit pohled na Bratrstvo živého, dříve svatého růžence. Chci se však dívat více do minulosti tohoto bratrstva, protože svoji minulost má a tvoří se současným bratrstvem jeden celek. Tak jako každé uskupení lidí ať je zaměřeno na jakoukoli činnost má někde svůj počátek, prochází časovým vývojem a buďto již skončilo nebo pokračuje dál, tak také Bratrstvo živého růžence má svůj začátek. Ten se nám připomíná rokem 1844. V souvislosti se založením Bratrstva je nutné si připomenout, že hlavním iniciátorem jeho založení byl Šebestián Kubínek. V uskutečňování jeho myšlenky mu byli nápomocni také Josef Kokrhonek, Jiří Konečný, Josef Barták, Jan Boček, František Daněk, Martin Šlézingr, Karel Šlézingr, Josef Brzobohatý, Jan Koláček a František Dražila. Kubínkovi se však musí bez váhání uznat hlavní podíl na tom, že od poloviny devatenáctého století se v Blažovicích začíná žít poněkud jiným životem, než tomu bylo dříve. Končí, anebo se alespoň radikálně omezuje pití kořalky, více se začíná číst, zvláště duchovní literatura a tím i život v obci právě v duchovní rovině získává na kvalitě. Krásným dokladem této situace i když ve vedlejší dědině je článkuček v časopisu Hlas jednoty katolické z 28. března roku 1851.

Z Jiřkovic blíž Brna.

Blahodějně účinky čtení nábožných knih, a zláště Dědictvím Svato-Janským vydaných, jsou zde čím dále patrnější. Jmenovitě pozorovati jest, že mnohý, jenž jindy svého vyrazení při sklenici hledal, teď slib střídmosti učiniv je v čtení nalézá. Také při obecních hromadách co se jindy propíjelo, ukládá se nyní na kapitál k zaopatření domácích chudých.

Kostel v Blažovicích v této ani v dohledné době není a nebude, tak se musí chodit do kostela na mše a pobožnosti do Tvarožné. V deníku Bratrstva růžencového je občas vytykáno některým věřícím, že se jim zvláště na odpolední pobožnosti nechce chodit. V kostele se právě v odpoledních hodinách jednou za měsíc konávalo požehnání a po požehnání ještě pobožnost růžencová. V červnu 1846 byly v Blažovicích svčeny v jednom dni tři nové kříže. Jeden Pod kaštany, druhý na Svárově a třetí v Oulehlích. U těchto křížů se potom konávala pobožnost Bratrstva sv. růžence. O těchto pobožnostech a zároveň o všech členech (údech) se vedl deník. Téměř každý zápis o pobožnosti se začíná slovy: „Od kříže ku kříži“ ..., to zna-

menalo, že se u jednoho kříže, většinou Pod kaštany pobožnost začala a potom se šlo s nějakou písni přes osadu ke druhému kříži. Zde se pobožnost po určitých modlitbách a výměně cedulek (jednotlivá tajemství růžence) ukončila. V zimě se pobožnost konávala ve škole, zde se také více četlo z knih. Dost často se pamatovalo na zakladatele Šebestiána Kubínka.

Je také zajímavé a pro mě překvapující poznání, že v Blažovicích v roce 1865 „žilo“ 8 bratrstev. Uvedu konkrétní zápis z deníku.

Mimořádné shromáždění 1865 na Nový rok.

K návrhu milovaného našeho pana arcikněze Matěje Lavičky, sešli sme se k volení starších všech bratrstev co jich u nás v Blažovicích bylo. Bylo jich všech koncem roku 1864:

Bratrstvo svatého Michala

Bratrstvo věčného klanění

Bratrstvo na seminář

Bratrstvo o sjednocení slovanů

Bratrstvo Koruna Solunská

Bratrstvo blahoslaveného Jana

Sarkandra

Bratrstvo Srdce Pána Ježíše a Panny

Marie

Výsledek té volby byl:

Antonín Štěpánek – starší Br. Sv. Michala

Jan Hlučka – starší Br. Pro seminář

František Polik – starší Br. O sjednocení Východu

Jan Hlučka – starší Br. Blahoslaveného

Jana Sarkandra

Bratrstvo Srdce Pána Ježíše a Panny Marie zůstalo ředitelovi Bratrstva sv. růžence navždy. Taky se volil držátko do Bratrstva sv. růžence místo zemřelého Josefa Bartáka a tím jest Josef Dvořáček.

Dříve než sme přistoupili k volbě, modlili sme se litanie vánoční s jejíma modlitbama, všecko ke cti a chvále Boží.

V Blažovicích dne 1. ledna 1865

Jan Hlučka ředitel

A ještě jeden zápis:

29. ledna 1865 se na schůzce Bratrstva sv. růžence četly stanovy nově vzniklého bratrstva Nejsvětější svátosti oltářní s tím přáním, by se bratrstvo co nejvíce rozšířilo.

Poslední zápis v deníku je z roku 1904. Přelom devatenáctého a dvacátého století je poznamenán již dosti sporadickou činností bratrstva. O následujícím období již nemám žádnou informaci. Je nutné vzít na vědomí, že za nedlouhou následovala dvě těžká období světových válek. To už by se mohl najít nějaký pamětník, ale zatím nemám žádnou informaci v této věci. Snad tento příspěvek bude mít žádoucí účinek v tomto smyslu.

Jsem přesvědčen, že víra našich předků na dlouhou dobu přinesla pro naši obec a její obyvatele mnoho Božích darů a požehnání a že přímluvy Šebestiána Kubínka v nebi za nás všechny nesou trvale svoje ovoce. Díky Bohu za Kubínka a díky také za dnešní Bratrstvo živého růžence -vd-

Děkuji těm, kteří svým článkem přispěli k vydání farního časopisu -vd-